

«Εκκλησία και αθλητισμός»: Μια συζήτηση με τον π. Αντώνιο Ρουμελιώτη και τον π. Χρήστο Μήτσιο

/ [Ενορίες](#)

Εκδήλωση, στο πλαίσιο της σειράς «Ελεύθεροι διάλογοι», του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», του [Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς](#), πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 10 Νοεμβρίου 2024, στο Πνευματικό Κέντρο του Ναού.

Ο κ. Ηλίας Λιαμής, Δρ. Θεολογίας, Μουσικολόγος, Συγγραφέας, φιλοξένησε τον Πρωτοπρεσβύτερο π. Χρήστο Μήτσιο (Παπά ΠΑΟΚ), της Ιεράς Μητροπόλεως Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου και τον Πρωτοπρεσβύτερο π. Αντώνιο Ρουμελιώτη, της Ιεράς Μητροπόλεως Πατρών, Ιδρυτή του Αθλητικού Ομίλου «Γαλήνη», σε μία συζήτηση με θέμα: «Εκκλησία και αθλητισμός».

Παρακολουθήστε τη συζήτηση:

Ο αθλητισμός είναι μία έννοια και μία δραστηριότητα που, ήδη από τα πρώτα χρόνια της εκκλησιαστικής ζωής και της ιστορίας της Εκκλησίας, απετέλεσε έννοια κλειδί για την ποιμαντική και την ιεραποστολή.

Με πρώτο παράδειγμα τον Απόστολο των Εθνών Παύλο, που θεωρούσε τον εαυτό του αθλητή. Και ο τελικός του απολογισμός, όπως παρουσιάζεται στις Επιστολές του, έχει να κάνει με μία κατάληξη όχι απλώς βίου αλλά δρόμου, με την συνείδηση ότι ολοκλήρωσε ένα αγώνισμα που έχει κόπο, διαρκή εγρήγορση, προετοιμασία και στο τέλος έχει μία επιβράβευση μέσω ενός στεφάνου.

Η συνάντηση αφορούσε ένα γόνιμο θέμα και η συζήτηση ήταν μια πλούσια κατάθεση εμπειριών από την ποιμαντική μέριμνα των δύο εκλεκτών Πατέρων που συμμετείχαν, μέσα από την πολύχρονη ενασχόληση τους με τον αθλητισμό.

Ο π. Χρήστος μιλώντας σε βιωματικό επίπεδο, είπε ότι η σχέση του με το γήπεδο, εννοώντας όχι το γήπεδο σαν γήπεδο αλλά τη σχέση με όλα τα «τρελά» παιδιά που πάνε εκεί, είναι σχέση ζωής.

Και παρά τον αρχικό του προβληματισμό, όταν είδε πόσο γρήγορα και πόσο βαθιά ξεκλειδώνουν οι ψυχές αυτών των παιδιών, αφέθηκε να τον πάει όλο αυτό, πιστεύοντας ότι αυτό καθοδηγείται από τα γεγονότα της χάρις του Θεού.

«Όταν έχεις κάθε μήνα εκατοντάδες παιδιά στο πετραχήλι σου, παιδιά που δεν θα πατούσαν με τίποτα στην Εκκλησία, και κάνουν εξομολογήσεις τέτοιες που οι θρησκευόμενοι δεν θα το πίστευαν. Έρχονται στις Λειτουργίες, στις ακολουθίες και όλο αυτό έγινε γιατί μπήκα πολύ μέσα σε αυτούς, αφέθηκα κοντά τους.»

Στη συνέχεια της συζήτησης και σχετικά με το αν ο αθλητισμός λειτουργεί ποιμαντικά ως κίνητρο και αν περνάει μηνύματα, ο π. Αντώνιος το επιβεβαίωσε αναφερόμενος στην πολύχρονη εμπειρία του από τον Αθλητικό Όμιλο «Γαλήνη», του οποίου είναι ιδρυτής.

Σε έναν Όμιλο που συμμετέχουν και παιδιά άλλων εθνοτήτων και άλλων θρησκευμάτων, ένα έργο για το οποίο ο π. Αντώνιος έχει τιμηθεί από τη Διεθνή Ολυμπιακή Επιτροπή.

«Δεν κάναμε κάτι, μόνο να δείξουμε την αγάπη της Εκκλησίας, του Χριστού και ότι ο Χριστός αγκαλιάζει τους πάντες. Ερχόντουσαν παιδιά και μας έλεγαν ότι θέλουν να βαπτιστούν γιατί όπως λένε τα ίδια, βλέπουν πολλή αγάπη, βλέπουν φιλανθρωπία.»

Ο π. Αντώνιος τόνισε ότι ο αθλητισμός μπορεί να προσφέρει πάρα πολλά και είναι πολλά εκείνα που μπορούν να δοθούν μέσα από αυτόν, περιγράφοντας μια σειρά γεγονότων και περιστατικών που έχει ζήσει μέσα από την οικογενειακή λειτουργία του Ομίλου.

Η ανία μέσα στα σχολεία, όπως επισημάνθηκε σε άλλο σημείο στη συζήτηση, είναι μια αρρώστια και επιδημία και είναι πλέον διαπιστωμένη ασθένεια. Την ίδια ώρα, η εμπειρία και των δύο Ιερέων πιστοποιεί ότι μέσα από τον αθλητισμό μπορούν να αλλάξουν οι χαρακτήρες.

«Ο αθλητισμός όταν είναι υγιής κάνει καλό, τον παραβατικό τον κάνει καλύτερο γιατί πρέπει να έχει συνέπεια μέσα στο γήπεδο, όταν βέβαια οι προπονητές είναι αυτοί που θέλουμε να είναι.»

Ο αθλητισμός δημιουργεί ανθεκτικές σχέσεις, κάτι που φαίνεται και από τις πολύχρονες σχέσεις ανθρώπων που πέρασαν από εκκλησιαστικές κατασκηνώσεις και με άξονα και εργαλείο την αθλητική αλλά και την ομαδική καλλιτεχνική συνύπαρξη, διαπότισε την ύπαρξη τους η πίστη.

Σήμερα που δεν υπάρχουν οι γειτονιές και οι αλάνες για να παίξουν τα παιδιά, θα έπρεπε, παρατήρησαν οι δύο Πατέρες, οι Ενορίες να φτιάξουν γυμναστικούς και αθλητικούς χώρους. Άνθρωποι για να στελεχώσουν τέτοιες δραστηριότητες υπάρχουν, αλλά, όπως τονίστηκε στον επίλογο της συζήτησης, αυτό εξαρτάται από το όραμα που υπάρχει.

«Πρωτίστως η Εκκλησία νοιάζεται τον άνθρωπο, δέχεται τους πάντες και μεγαλουργούσε ακόμα και όταν δεν είχε ναούς γιατί υπήρχε Θεός. Είναι εύκολο λοιπόν να γίνει, αρκεί να θέλουμε να ξυπνήσουμε και να δουλέψουμε και να πονέσουμε τον κάθε άνθρωπο. Στη συνάντηση του πλησίον, ο αθλητισμός μπορεί να καταστεί εργαλείο πρώτης κατηγορίας.»

(Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι.Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς)